

Arrest

nr.349 603 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *lbis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2026 met refertenummer 137363.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij heeft op 13 september 2010 een visum kort verblijf aangevraagd wat haar werd geweigerd op 22 november 2010.

1.2 Verzoekende partij heeft zich klaarblijkelijk toch naar België begeven vermits zij op 20 november 2011 een regularisatieverzoek indient op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit verzoek wordt op 16 maart 2012 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Vervolgens dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in functie van haar beweerdelijk Europese partner op 17 januari

2013. Als gevolg hiervan wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een F+ kaart geldig van 19 juni 2013 tot 19 juni 2018.

1.4 Op 12 juni 2018 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een F+ kaart, regelmatig verlengd tot 19 april 2023.

1.5 De wettelijke samenwoning met haar beweerdelijk Bulgaarse partner wordt op 14 september 2020 stopgezet.

1.6 Deze partner wordt vervolgens op 31.01.25 afgevoerd van ambtswege.

1.7 Intussen wordt op 8 januari 2024 een Turkse onderdaan op het adres van verzoekende partij ingeschreven. Deze persoon komt als gedetacheerde vanuit Nederland naar België en bekomt op deze manier een tijdelijk verblijfsrecht. Deze nieuwe partner erkent de drie kinderen van verzoekende partij binnen het jaar namelijk op 28 november 2024.

1.8 Verwerende partij wordt op de hoogte gebracht van een reeks anomalieën in het dossier waaruit onder meer blijkt dat er gebruik gemaakt werd van valse identiteitsdocumenten en dat de beide partners van beweerd Bulgaarse en Turkse nationaliteit één en dezelfde persoon betreffen.

1.9 Verzoekende partij wordt op 17 september 2025 aan de hand van een aangetekend schrijven verzocht alle dienstige elementen aan te brengen waarvan zij wenste dat verwerende partij op de hoogte was voor het nemen van een beslissing op verblijfsrechtelijk vlak. Hier heeft verzoekende partij op 17 oktober 2025 op geantwoord.

1.10 Op 26 januari 2026 wordt er besloten een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit echter zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 44 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [B. A.], Nationaliteit :Turkije, Geboortedatum : [...], Geboorteplaats: [A.], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...]En haar drie minderjarige kinderen: [A.][A. M. A.] °20.02.12 te Hasselt (NN 12.02.20.403-58), [A.][A. Mu. Al.][A. Mu. Al.] °03.11.15 te Hasselt (NN 15.11.03.241-90), [A.][A. M. H.] °20.05.21 te Heusden-Zolder (21.05.20.155-41) allen van Turkse nationaliteit.

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.~~

Reden van de beslissing:

Art 44 §1 en §2 van de wet van 15.12.1980: §1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De betrokken vreemdelinge heeft een visum kort verblijf aangevraagd op 13.09.10 om op bezoek te komen bij vrienden in België. Dit visum werd haar geweigerd op 22.11.10.

Desalniettemin kwam ze naar België op onbekende datum. Ze diende een regularisatieverzoek in obv art 9bis van de wet van 15.12.1980 op 20.11.11 waarin werd gesteld dat zij een duurzame relatie had met Dhr [G. M.], en zij, op dat moment, zes maand zwanger was van hem. Dhr [G.] had op dat moment een verblijfsrecht als EU-burger en zij stelde dat haar centrum van belangen bij hem lag. Dit verzoek werd op 16.03.12 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20.02.12 is zij bevallen van een zoon, [M.]. Op 22.11.12 werd de wettelijke samenwoning met Dhr [G.] geregistreerd. Er werd evenwel geen vaderlijke afstamming geregistreerd voor [M.].

Zij diende een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Europese partner op 17.01.13. Er werden foto's bijgevoegd van Dhr [G.] met [M.] om de duurzaamheid van de relatie te bewijzen. Ze werd in het bezit gesteld van een F kaart geldig van 19.06.13 tot 19.06.18.

Voor haar zoon [M.] werd de verkeerde procedure opgestart, nl. een aanvraag voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van mevrouw. Wat niet kan want zij is geen Europese onderdane. Gezien er geen vaderlijke afstamming was kon het kind ook niet in functie van Dhr [G.] een verblijfsrecht krijgen. Hij kreeg dus onterecht een F kaart.

Zij kreeg nog een zoon [Mu. Al.] op 03.11.15. Ook hij had geen vaderlijke afstamming. De jongen volgde bij geboorte de administratieve situatie van zijn moeder

Op 12.06.18 werd zij in het bezit gesteld van een F+ kaart, regelmatig verlengd tot 19.04.2023.

De wettelijke samenwoning met Dhr [G.] werd op 14.09.20 stopgezet. Mevrouw kreeg op 20.05.21 nog een zoon zonder vaderlijke afstamming, [M. H.]. Ook hij volgde de administratieve situatie van zijn moeder bij geboorte. Dhr [G.] werd op 31.01.25 afgevoerd van ambtswege.

In tussentijd werd op 08.01.24 werd de Turkse onderdaan [A.][A., S.] (NN [... op haar adres ingeschreven. Hij kwam als gedetacheerde vanuit Nederland naar België en kreeg zo een tijdelijk verblijfsrecht. Dhr [A.][A.] erkende haar drie kinderen binnen het jaar, op 28.11.24.

Nazicht van het dossier van Dhr [G.] heeft geleerd dat de man op basis van een niet-authentieke Bulgaarse identiteitskaart een verblijfsrecht bewam. Hij is dezelfde persoon als [A., S.]. Het feit dat Dhr [G.] door fraude een verblijfsrecht bewam als EU onderdaan houdt in dat het verblijfsrecht van de betrokkene als familielid van een EU onderdaan onterecht werd verkregen. Zij is immers nooit een familielid van een Europese burger geweest. Er kan niet geargumenteerd worden dat de betrokkene niet van het bedrog van haar partner op de hoogte zou zijn geweest. Immers heeft zij ten overstaan van de Dienst vreemdelingenzaken bij haar regularisatieverzoek obv art 9bis en de aanvraag gezinshereniging voorgehouden dat haar kind de zoon was van Dhr [G.]. Toch werd [M.], noch een van de andere kinderen, ooit door [G.] erkend. Wel werden de kinderen door Dhr [A.] erkend na 10 maanden samenwoning. Dit wijst er op dat zij wist dat hij hier onder een valse identiteit en nationaliteit verbleef en niet wenste dat de man de kinderen onder een valse identiteit erkende. Vandaar dat zij pas werden erkend eens de man hier onder zijn werkelijke identiteit en nationaliteit een verblijfsrecht bewam. Gezien zij wist dat haar partner hier onder een valse nationaliteit verbleef en zij zich toch heeft voorgedaan als de partner van een EU onderdaan heeft zij dus zelf actief bedrog gepleegd. Zij is nooit de partner van een EU onderdaan geweest. Hierbij dient te worden opgemerkt dat gezinshereniging obv art 40bis VW een declaratief recht is: Het verblijfsrecht vloeit niet voort uit de afgifte van de verblijfstitel maar uit de verwantschap met een Unieburger.

De betrokkene werd uitgenodigd op 17.09.25 aan de hand van een aangetekend schrijven om ons alle dienstige elementen aan te brengen waarvan zij wenste dat de DVZ op de hoogte was voor het nemen van haar verblijfsrechtelijke beslissing. Zij ontving het schrijven op 19.09.25 en heeft hierop geantwoord op 17.10.25.

Onze dienst ontving stukken mbt de scholing van de kinderen en hun hobby's, haar tewerkstelling en zelfstandige activiteit, haar integratietraject, talenkennis en goed gedrag en zeden, haar aankoop van grond in de gemeente Tessenderlo-Ham en verder nog de verblijfsdocumenten voor haar en haar kinderen en de geboorteaktes van haar kinderen.

De betrokkene heeft in België loondienst gewerkt volgens de door haar voorgelegde loonfiches en haar uittreksel van career.be. Ze is nu zaakvoerster van het bedrijf Miranali bv opgericht in het voorjaar van 2025. Door de recente oprichting is op dit moment onduidelijk of haar zaak haar in staat stelt om in haar eigen onderhoud te voorzien. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit het dossier niet blijkt dat zij om een andere reden dan haar verwantschap met een Bulgaar was vrijgesteld van de verplichting voor derdelanders om in loondienst met de vereiste arbeidstoelating te werken of een zelfstandige activiteit uit te oefenen in België met een beroepskaart. Met andere woorden is zowel haar tewerkstelling in loondienst als haar zelfstandige activiteit een rechtsreeks gevolg van de door haar gepleegde fraude. Als een gevolg kan noch haar tewerkstelling noch haar zelfstandige activiteit weerhouden worden als een element om het door haar gepleegde bedrog tov de Belgische overheid te vergoelijken. Deze beslissing maakt een einde aan haar zelfstandige activiteit (die dus nooit op haar economisch nut werd beoordeeld door de daarvoor bevoegde gewestelijke autoriteit), maar dit staat in verhouding met de door haar gepleegde fraude tegenover de Belgische overheid.

Mevrouw verblijft in België met haar drie zonen. Van haar partner, mijnheer [A.], kunnen we niet zeker zijn. Hij heeft op dit moment geen verblijfsrecht in België. Zijn A kaart was geldig tot 30.09.25 en hij heeft geen verlenging aangevraagd. Volgens de Nederlandse overheid heeft hij wel recht op verblijf in Nederland sedert 18.08.2008 en dit tot 21.03.2029. Hij werd in Nederland sedert 2008 slechts van 16.12.13 tot 26.10.14 en van 27.05.15 tot 29.10.15 uitgeschreven.

Haar oudste zoon bekam een F kaart in functie van haar, wat een fout was van de gemeentelijke overheid gezien die procedure nooit voor hem openstond. Hij had enkel via art 10 VW een gezinshereniging kunnen aanvragen. De twee jongste zonen volgden bij geboorte de verblijfsrechtelijke situatie van hun moeder. Voor geen van de kinderen is het verblijfsrecht dus in orde. Noch de betrokkene, noch haar kinderen zijn ooit aan een EU-burger verwant geweest gezien Dhr [A.] nooit de Bulgaarse nationaliteit had. Dat de kinderen geen schuld hebben aan deze fraude doet aan het feit niets af. Het is de betrokkene en haar partner die de verantwoordelijkheid dragen voor de administratieve situatie waarin de kinderen zich op vandaag bevinden. Desalniettemin mogen de kinderen geen onwettig verblijfsrecht genieten.

Mevrouw is 40 jaar oud en verblijft sedert 2011 in België. Ze is verblijfsgerechtigd sedert 2013. Dit houdt in dat ze 15 jaar in België verblijft. Desondanks de lange duur van haar verblijf in België kan geconcludeerd worden dat zij langer elders heeft gewoond dan hier. Haar leeftijd stelt haar in staat om flexibel met deze beslissing te kunnen omgaan. Mevrouw wenste absoluut in België te kunnen verblijven en heeft verschillende wegen gevolgd om hiertoe te kunnen komen (visumaanvraag kort verblijf in 2010, regularisatieverzoek om humanitaire redenen in 2011) tot, ten slotte, de bedrieglijke aanvraag gezinshereniging. Al van bij het regularisatieverzoek bouwt zij verder op de fraude intueel gepleegd door haar partner. Het feit dat de man nadien onder zijn werkelijke identiteit een verblijfsrecht verkreeg en zo zijn kinderen erkende toont enkel aan dat er bezorgdheid was over de identiteit waaronder de kinderen werden erkend maar niet over het bedrog gepleegd ten overstaan van de Belgische staat. Getuige hiervan is het feit dat mevrouw na het frauduleus verkrijgen van de F kaart heeft berust in dit verblijf. Er is geen aanwijzing dat hij haar statuut heeft willen veranderen naar een verblijfsrechtelijk correct statuut zoals haar partner dat heeft gedaan. Er blijkt slechts dat zij de bedrieglijke situatie verder in haar voordeel wenste de gebruiken door een nationaliteitsverklaring (obv art 12bis §1,5° van het wetboek Belgische nationaliteit) in te dienen op 20.06.25.

Het is naïef te veronderstellen dat een duurzame verweving in de Belgische samenleving en met de Belgische cultuur noodzakelijk recht evenredig verloopt met de duur van een verblijf in België. Veel hangt af van de inzet van het individu en het doel van diens aanwezigheid in België. De banden dienen te worden aangetoond: vandaar het aangetekend schrijven dat haar werd verstuurd.

Er liggen geen stukken voor die de banden van mevrouw en haar kinderen met het land van herkomst illustreren. Dat wil niet automatisch zeggen dat er geen zijn.

Voor wat betreft de banden met België werden wel stukken voorgelegd. Mevrouw heeft grond aangekocht in de gemeente Tessenderlo-Ham, heeft Nederlandse les gevolgd en een inburgeringstraject. Hierbij dient te worden opgemerkt dat wat betreft het inburgeringstraject mevrouw aan de verplichting opgelegd door de Vlaamse overheid heeft voldaan. Echter is het volgen van dit verplicht traject, net zoals het beheersen van een van de landstalen niet voldoende om te spreken van een hechte culturele integratie in België. Wanneer de culturele banden met België worden ingeroepen om een door fraude bekomen verblijfsrecht te behouden, dient er een bredere culturele verknoktheid te worden aangetoond dan de kennis van één van de landstalen en het volgen van een door de gewestelijke overheid opgelegde verplichting. Het administratief dossier geeft geen indicatie van de manier waarop de betrokkene zich op cultureel gebied meer met België identificeert dan met haar land van herkomst. De notariële akte en het hypothecair krediet tonen, net zoals haar nationaliteitsverklaring van 20.06.25, aan dat mevrouw van plan was in België te blijven. Het zegt evenwel niets over hoe ze in haar buurt wordt geapprecieerd. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de Belgische wetten.

De kinderen werden hier geboren en gaan hier naar school. Getuige hiervan zijn de attesten opgesteld door basisschool de Sterre voor de jongste kinderen en het attest CAMPUS voor [M.]. De oudste kinderen zijn lid van een voetbalclub. Voor haar kinderen kunnen we hierdoor uitgaan van een bredere culturele integratie dan dat we dat voor hun moeder kunnen doen. Als een gevolg wordt deze beslissing genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het staat het gezin vrij om, desgewenst, een verblijfsrecht in België op basis van een correcte rechtsgrond aan te vragen. In die zin is het nadeel van deze beslissing administratief en slechts van tijdelijke duur. Daarenboven worden op deze manier de hogere rechten van het kind niet geschaad. De gezinscel blijft behouden en de kinderen kunnen desgewenst hun schooljaar afmaken en verder opgroeien in het door hen gekend gezin. De ouders dienen het gezinsleven te herorganiseren overeenkomstig de wetten van het land waarin ze het wensen verder te zetten. Het kan dan ook niet

voorgehouden worden dat deze beslissing disproportioneel zou zijn ten opzichte van de door mevrouw gepleegde fraude.

Er zijn in het administratief dossier ook geen medische redenen te vinden die deze beslissing zouden kunnen beletten. Als een gevolg wordt het frauduleus verkregen verblijfsrecht ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel.”

1.11 Op 22 maart 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 3 april 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid (oud) van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

Alle aangehaalde wetsbepalingen moeten worden gelezen op de wijze dat zij destijds van kracht waren zelfs indien dit niet uitdrukkelijk vermeld is.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 44 van de Vreemdelingenwet, van de kennelijke appreciatiefout, van de formele en materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

Dit middel zet zij als volgt uiteen:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel 44 van de vreemdelingenwet en kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen

Art. 44. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden

De Minister of zijn gemachtigde hield geen rekening met de economische en sociale integratie van eisende partij gedurende haar ononderbroken verblijf op het grondgebied

Eisende partij heeft vast werk en aangetoond dat zij inburgeringscursussen heeft gevolgd .

Verwerende partij laat na om deze elementen te betrekken in zijn beoordeling, terwijl dit een belangrijk element is die moet beoordeeld worden indien verwerende partij een einde wil stellen aan het verblijf.

De wet stelt duidelijk dat verwerende partij rekening moet houden met: - de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,

- diens leeftijd,
- gezondheidstoestand,
- gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk
- en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

Met al deze elementen moet rekening worden gehouden.

Door met één van deze elementen geen rekening te houden door te verwijzen naar de andere elementen, schendt verwerende partij artikel 44 §2 Vreemdelingenwet en zijn motiveringsplicht.

De motivering van de beslissing is dan ook niet correct. Door deze motivering schendt verwerende partij artikel 44§2 Vreemdelingenwet en diens motiveringsplicht.

Eisende partij toont aan dat zij socio-economisch en cultureel geïntegreerd is.

Eisende heeft vast werk en het nodige gedaan om beide landstalen onder de knie te krijgen.

Zij heeft ook aangetoond de inburgeringscursus te hebben gevolgd.

De argumentatie van verwerende partij kan dan ook niet weerhouden worden gezien deze artikel 44§2 Vreemdelingenwet en motiveringsplicht schendt.”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, beter bekend onder de noemer van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit middel zet zij als volgt uiteen:

“TWEEDE MIDDEL: schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

*Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.
De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.*

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Eisende partij heeft voldoende inspanningen geleverd om geïntegreerd te geraken in de Belgische maatschappij (supra).

Overigens verblijft eisende partij reeds 15 jaar in België en is ouder van 3 minderjarige kinderen, allemaal geboren in België doch verwerende partij legt dit gegeven gewoon naast zich neer.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.”

In haar derde middel voert verzoekende partij ten slotte nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM waarbij zij dit middels als volgt motiveert:

“DERDE MIDDEL: schending van het artikel 8 EVRM

Eisende partij verblijft reeds 15 jaar in België en heeft alhier haar familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van haar sociale en economische belangen ligt in België.

Een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst zal haar en haar gezin dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur, - 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren?

Door te stellen dat eisende partij als 40 jarige met 3 minderjarige kinderen die in België geboren zijn reeds 15 jaar in België woont maar langer elders heeft gewoond dan hier, voldoet de verwerende partij hier niet aan, zeker ook nog eens gezien dit gegeven niet overeenstemt met de werkelijkheid en hij wel familiale banden heeft opgebouwd met zijn schoonfamilie in België.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

3.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van de kennelijke appreciatiefout, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, (oud) van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij houdt in dat de bestreden beslissing vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld dient te worden.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de

Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Op 26 januari 2026 werd er beslist om een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij en dit op grond van artikel 44 van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De bestreden beslissing geeft uitdrukkelijk een overzicht van de verblijfsrechtelijke voorgeschiedenis van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij destijds tot een verblijfsrecht toegelaten werd op basis van haar partner die beweerdelijk de Bulgaarse nationaliteit gehad zou hebben. Uit de gegevens zoals vervat in het administratief dossier blijkt dat deze basisvooropstelling geenszins overeenstemde met de realiteit en dat deze partner in realiteit een Turkse onderdaan is en zich jarenlang onder een valse Bulgaarse identiteit uitgaf. De basis waarop verzoekende partij destijds tot haar verblijf werd toegelaten blijkt dan ook gebaseerd op een leugen en onder meer uit de feitelijke uiteenzetting in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij hiervan zelf op de hoogte was.

Verzoekende partij is het niet eens met de uiteindelijke beslissing, maar ontkent of ontkracht deze pertinente vaststellingen van verwerende partij niet en voert ook niet aan dat zij van deze informatie niet op de hoogte was.

3.8 In haar verzoekschrift merkt verzoekende partij op dat er geen rekening gehouden zou zijn met haar economische en sociale integratie in België. Zij zou vast werk hebben en beide landstalen onder de knie hebben.

Verder merkt verzoekende partij op dat zij reeds vijftien jaar in België woont en alle nodige inspanningen gedaan zou hebben om zich te integreren. De bestreden beslissing zou daarom onvoldoende zorgvuldig genomen zijn.

Ten slotte merkt zij nog op dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Zij meent dat het niet noodzakelijk zou zijn om van haar te eisen dat zij zou terugkeren naar Turkije. Verder verwijst zij enkel nog, behoudens een theoretisch betoog, naar de familiale banden die zij zou opgebouwd hebben met haar schoonfamilie.

3.9 Verzoekende partij volhardt doorheen haar verzoekschrift in haar standpunt dat zij, volgens haar, haar verblijfsrecht moet kunnen behouden en dat zij daartoe aan de voorwaarden voldoet. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.10 Verzoekende partij betwist nergens dat zij haar verblijfsrecht enkel kon bekomen door gebruik te maken van de (valse) identiteitsdocumenten die haar partner destijds heeft aangewend om voorafgaand aan haar

aanvraag een verblijfsrecht te krijgen als Unieburger daar waar hij in realiteit helemaal geen Europese, en meer bepaald de Bulgaarse, nationaliteit had.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat in de bestreden beslissing de feitelijke elementen die voorafgingen aan deze beslissing correct worden weergegeven.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoekende partij zich te allen koste wenste te voorzien van een verblijfsrecht in België en op de hoogte was van deze valse of misleidende informatie. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt immers dat:

- Verzoekende partij naar België trachtte te reizen, maar geen visum kreeg en desondanks korte tijd later in België toch al een aanvraag deed voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij toen beweerdelijk reeds zes maanden zwanger was van de man waarmee zij later een verblijfsrecht zou aanvragen,
- In 2012 beviel zij van een eerste zoon zonder dat voor dit kind een vaderlijke afstamming vastgesteld werd,
- Opnieuw in 2012 werd de wettelijke samenwoning geregistreerd met haar partner en op basis hiervan vroeg zij een verblijfskaart aan die zij ook verkreeg,
- De beide zonen die verzoekende partij later nog kreeg, kregen geen vaderlijke afstamming toebedeeld bij hun geboorte,
- De wettelijke samenwoning tussen de beide partners werd beëindigd nadat verzoekende partij in het bezit was van een F+ kaart,
- Een man van Turkse nationaliteit werd ingeschreven op het adres van verzoekende partij en erkende zeer snel de drie kinderen van verzoekende partij,
- Uiteindelijk blijkt dat de huidige partner van Turkse nationaliteit en de toenmalige partner van beweerdelijk Bulgaarse nationaliteit dezelfde persoon zijn waarbij opgemerkt dient te worden dat deze persoon nooit daadwerkelijk houder was van de Bulgaarse nationaliteit,

Uit dit geheel kan terecht besloten worden dat verzoekende partij ervan op de hoogte was dat haar partner een verblijfsrecht kreeg onder een valse identiteit, nooit de partner was van een Unieburger en zich wel als een dergelijke partner in die hoedanigheid heeft uitgegeven louter en alleen om een verblijfsrecht te bekomen.

Ook in hoofde van verzoekende partij is het gebruik van valse of misleidende informatie ter verkrijging van een verblijfsrecht dan ook bewezen. De gevolgtrekkingen van verwerende partij zijn op geen enkele wijze gebaseerd op een foutieve feitenvinding en/of onzorgvuldige beoordeling.

3.10 Verzoekende partij is van mening dat er geen rekening gehouden werd met haar sociale en economische integratie. In dit verband wijst zij op haar vast werk en culturele integratie door onder meer de beide landstalen geleerd te hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij deze elementen stuk voor stuk heeft beoordeeld.

Overigens werd aan verzoekende partij de kans geboden om haar opmerkingen te maken en stukken voor te brengen die mogelijks een weerslag zouden kunnen hebben op haar verblijfsrecht.

De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekende partij in loondienst werkte, maar ook dat zij recent zaakvoerder is geworden van een eigen onderneming. Wat de financiële winsten of inkomsten hieruit zijn, is onduidelijk vermits deze activiteit nog maar voor een korte periode loopt. Deze tewerkstelling en/of zelfstandige activiteit kon zij echter enkel en alleen uitvoeren door haar verblijfsrecht dat van in het begin aangetast was door valse of misleidende informatie.

Daarnaast gaat de bestreden beslissing ook nader in op de verblijfsperiode in België die inderdaad een vijftiental jaar geduurd heeft. Los daarvan, heeft zij nog steeds een vele langere periode elders verbleven en kan de integratie in een samenleving niet enkel beoordeeld worden aan de hand van een bepaalde periode dat een persoon ergens verblijft.

Dat verzoekende partij de verplichte integratiecursus gevolgd heeft, is uiteraard positief maar tegelijk ook verplicht. Er liggen ook enkel stukken voor waaruit blijkt dat verzoekende partij zich bekwaamd heeft in het Nederlands, doch de kennis van de regiotaal is ook een absolute voorwaarde om zich nuttig te kunnen begeven in de samenleving waarbinnen men woont, maar bewijst op zich geen buitengewone integratie. In hoeverre zich verzoekende partij cultureel verhoudt tot de Belgische samenleving ten opzichte van de Turkse samenleving blijkt nergens uit, maar gelet op het feit dat alle gezinsleden blijkbaar van Turkse origine zijn en verzoekende partij zelf nog wijst op een goede band met haar schoonouders mag er verwacht worden dat zij nog steeds erg goed aangepast is aan een leven in de Turkse sociale context en nergens blijkt ook maar

enigszins uit dat zij dermate vervreemd zou zijn met de Turkse cultuur dat zij zich daarin niet meer zou kunnen integreren.

Voor wat de kinderen betreft, wordt er in de bestreden beslissing een afweging gemaakt van hun situatie en wordt ook duidelijk aangegeven dat de betrokkenheid van de kinderen de doorslaggevende reden is voor verwerende partij om geen verwijderingsmaatregel op te leggen en het gezin in staat te stellen om op een andere rechtsgrond desgevallend een verblijfsrecht aan te vragen en intussen de kinderen toe te laten binnen hun vertrouwde gezin te blijven, hun schooljaar af te maken en verder op te groeien binnen de hun gekende context. De belangen van de kinderen of de kinderen *tout court* worden dan ook geenszins eenvoudigweg naast zich neer gelegd zoals verzoekende partij boudweg beweert.

3.11 Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Daarbij merkt de Raad eerst en vooral op dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat er op deze basis dan ook geen sprake kan zijn van de in het verzoekschrift aangehaalde gedwongen terugkeer naar Turkije. Van een schending van artikel 8 van het EVRM kan *a priori* dan ook geen sprake zijn.

3.12 Voorts merkt de Raad op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven.

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimitéit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In de bestreden beslissing wordt op zich geenszins betwist dat verzoekende partij familieleden in België heeft en mogelijks een privéleven heeft in België en dat de beëindiging van zijn verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op een privéleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47).

Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat zij een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de preventie van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij en haar familieleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Uit wat voorafgaat, blijkt reeds dat verzoekende partij niet betwist en al zeker niet ernstig weerlegt dat zij een verblijfsrecht verkreeg dat zij enkel kon bekomen omwille van het gebruik van valse of misleidende informatie. In dit verband wordt verwezen naar de voorgaande bespreking hierover.

3.13 Uit wat voorafgaat, blijkt dat een concrete beoordeling en belangenafweging hebben plaatsgevonden tussen de vastgestelde in het geding zijnde belangen. Hierbij werden de door verwerende partij gekende gegevens in rekening gebracht. Een lichtzinnige beoordeling kan geenszins worden vastgesteld. Voormelde motieven wijzen er integendeel op dat verwerende partij oog heeft gehad voor de verschillende elementen die de persoonlijke situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij dient met concrete argumenten aan te tonen dat verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar persoonlijke en familiale belangen, *quod non*.

3.14 Het is ook slechts in graad van beroep dat verzoekende partij zich voor het eerst beroept op haar beweerde band met haar schoonfamilie waarvan zij overigens ook geen enkel stuk voorbrengt.

Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe om een nieuwe beoordeling te maken van de situatie van verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens waarvan niet wordt aangetoond dat deze beschikbaar waren toen de beslissing nog niet genomen was.

3.15 De Raad besluit dat verwerende partij, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de gezins- en persoonlijke belangen van verzoekende partij heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de openbare orde. Zij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle – gekende – relevante feiten en omstandigheden in overweging genomen. Zij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat verzoekende partij enkel en alleen onder valse voorwendselen tot een verblijfsrecht toegelaten kon worden. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of dat verwerende partij hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. De Raad oordeelt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.16 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

